

Nàng ngồi phạch xuống ghế, thân thờ. Mong đi tan mọi
mối bết.

Trời đã mở mở sáng.

(Sau đó nàng đã bị kẹt lại Saigon và đang sống thiếu thốn,
tối tăm và vô vọng như bao triệu người khác, cầu mong một ngày
mai tuổi đẹp, không biết khi nào trở lại.....)

Nam Cát

Cali, Mùa Đông năm 77

HOA TRANG CHÂU

Em là loài hoa lạ
Nở giữa hôn anh sỏi đá,
Em là mùa về tuổi mát cánh đồng khô
Suốt cuộc tình, một đời anh hiu quạnh,
Như tiếng nước buồn nhỏ giọt giữa đêm khuya
Em đến nơi đây ngôi cao Thiên sử
Dựng trong anh ngày Thánh Giá yêu đương
Em đã góp mây cuối trời phiêu lãng
Thả trong anh chiều lãng đảng mây bay
Anh muốn em, đứng đây dưới hiên nhà đổ nát
Để nghe lời gạch đá khóc vu vơ
Anh đặt tên em một loài hoa lạ
Nở trong anh những ngày tháng băng quơ
HOA TRANG CHÂU một loài hoa rất nhỏ
Cũng đủ làm lòng anh nở đỏ một mùa xuân

Linh Vũ

HOA BƯỚM

Em ơi! bên kia đời anh thả loài bướm trắng
Sao bên này vườn em chẳng nở nhụy hoa
Anh là sương sớm tình cây cỏ
Sao em không là hạt giống đầu xuân
Loài chim lạ cuối trời anh mới canh
Em là mây sao che phủ rừng xanh
Ta yêu em hôn ta bay theo gió
Vì bên kia trời em chở ảng mây qua
Ta yêu em! Ta yêu em như dòng sông xanh mát
Như thuyền tình lơ lửng bên trăng xua
Ta van em đừng xua cơn bão táp
Nhớ mai này cây đổ lá sâu đông
—Ta biết có ngày em đứng lại
Chân sẽ buồn và nở trái cô đơn
Mưa sẽ đổ che bốn mùa thay áo mới
Đời sẽ đi như bóng nắng vờ trên tay
—Em sẽ khóc một đời em sẽ khóc
Cuộc tình nào rồi cũng vỡ vụn tan hoang
Ta nói với em một lời trong đêm tối
Sợ mai này ánh sáng đến quá nhanh
Ta sẽ nói với em một lời dù quá muộn
Cho tình này ảm lại chút tình sau

Linh Vũ